

likdoorns met de geweerkolven der Zwitsersche garde te doen kennismaken. Dat was voorzeker beminlijk."

„Gijlieden maakt den prins veel zwarter dan hij verdient. Hij is in waarheid een zachtmoedig man, die niets liever zou wenschen dan rustig en ongestoord te leven."

Zij waren thans op het Buitenhof aangekomen. Voor de hoofdwacht der ruitery, op een bank, waren, bij den zachten voorjaarsavond, eenige soldaten gezeten. Twee hunner zongen een beurtzang, met fraaie, geofende stemmen; het waren Duitschers en eenige voorbijgangers bleven staan om er naar te luisteren. Ook Blijleven en Veldenaar hoorden een oogenblik toe, doch de laatste, eens op zijn politiek stokpaardje gezeten, steeg er niet zoo spoedig af; hij ging voort: „Je kent het rijmpje, Blijleven:

Onze eerste Willem hield steeds Neerlands banden vast;
De tweede Willem had schier Amsterdam verrast;
De derde Willem had een donder van een neus
En putte Neerland uit, toen Amsterdam werd geus;
De vierde Willem was gebult, doch zacht van aard;
De vijfde is voor ons land geen oliekoek meer waard.

't Is waar, Frederik II. noemde hem *mon benêt de neveu* en sommigen, die zijn doorluchtigen persoon van nabij kennen, beweren eveneens dat hoogst-dezelve geen verstand genoeg heeft om kwaad te doen. Maar hoe kan men in waarheid zachtmoedigheid verwachten van iemand, die Bourgonjewijn bij tien okshoofden tegelijk inslaat, wel te verstaan zonder betaling van 's lands gerechtigheid, waartoe hij volgens het plakkaat op den ontvang van 's lands middelen het recht niet heeft?"

„Je drinkt, geloof ik, zelf te veel verhittende dranken. Je moest vierentwintig uur zuurdeeg aan de voeten nemen en niets dan bloedzuiverende middelen gebruiken."

„En in elk geval is het beklagenswaardig dat hij zijne zachtmoedigheid alleen aan dezulken betoont die hem onder den schijn van vriendschap op eene goddelooze wijze verraden hebben, zoodat hij de speelbal van omgekochte oproermakers geworden is, zonder, hoe ook gewaarschuwd, ooit het oor aan getrouwe raadslieden te hebben willen leenen."

Blijleven verkneukelde zich. Veldenaars vertoogen verschaften hem altijd evenveel vermaak, als de lezing der heftige pamfletten welke dezès geestelijk voedsel uitmaakten. De patriot, die steeds eene gedachtenwisseling kalm begon en voornemens was haar even kalm te eindigen, had zich naar gewoonte allengs geweldig opgewonden; zijn blik was barsch en ontzagwekkend en onderwijl 's mans rotting boosaardige figuren in de lucht beschreef, rolden hem de nijdige woorden steeds feller uit den mond.

„Ik zal je wat goede boeken zenden; die zullen je wel tot kalmte brengen," zei Blijleven, wetend dat eene vermaning tot kalmte een driftig mensch juist in feller gloed doet blaken. En zijn doel werd bereikt, want de ander, zich